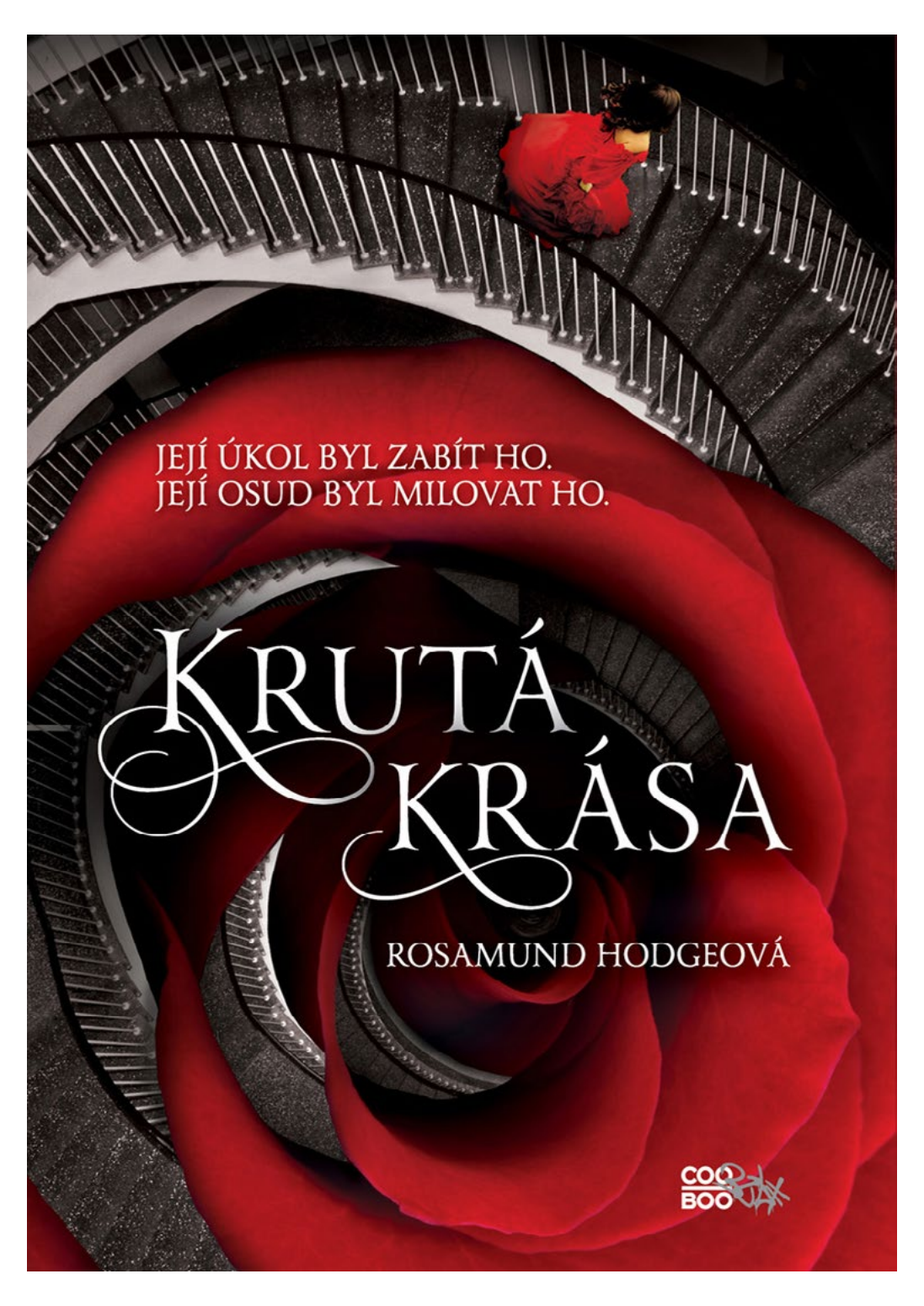

A woman in a red dress is seen from behind, walking down a dark, ornate spiral staircase. The staircase has a white metal railing with vertical balusters. In the foreground, a large, vibrant red rose is in full bloom, its petals overlapping the staircase. The scene is dramatically lit, with the woman and the rose being the primary light sources against the dark background of the staircase.

JEJÍ ÚKOL BYL ZABÍT HO.
JEJÍ OSUD BYL MILOVAT HO.

KRUTÁ KRÁSA

ROSAMUND HODGEOVÁ

COO
BOO

Krutá krása

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Rosamund Hodgeová
Krutá krása – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KRUTÁ KRÁSA

ROSAMUND HODGEOVÁ

Přeložila Anna Andrllová

*Pro Megan. Amandu a Kristen,
které mi řekli, že bych měla psát.*

Vychovali mě, abych si vzala netvora. Den před svatbou jsem stěží mohla dýchat. Strachem a vztekem se mi svíral žaludek. Celé odpoledne jsem se schovávala v knihovně a rukama přejížděla po kožených hřbetech knih, kterých se už nikdy nedotknu. Opírala jsem se o police a přála si, abych mohla utéct, abych mohla zařvat na ty, kdo pro mě připravili tenhle osud.

Pozorovala jsem stíny v koutech knihovny. Když jsme já a moje dvojče Astraia byly malé, slýchávaly jsme jako všechny děti: *Démoni jsou utvořeni ze stínu. Nedívejte se na stíny příliš dlouho, nebo byste v nich mohli spatřit tvář démona.* Nás to děsilo o to víc, že jsme pravidelně vídaly oběti démonických útoků, křičící či oněmělé šílenstvím. Jejich rodiny je přivlekly chodbami a prosily otce, aby je pomocí svých hermetických umění vyléčil.

Někdy jejich trýzeň dokázal trochu zmírnit. Ale žádný lék na šílenství způsobené démony neexistuje.

A můj nastávající – Laskavý pán – byl knížetem démonů.

Nebyl jako ty zlé, tupé stíny, kterým vládl. Jako pravý kníže svou mocí daleko převyšoval své poddané – dokázal mluvit a vzít na sebe ta-

kovou podobu, že na něj oči smrtelníka mohly pohlédnout a nezešílet. Pořád to ale byl démon. Co ze mě zbyde po naší svatební noci?

Zaslechla jsem zakašlání a otočila se. Za mnou stála teta Telomache, úzké rty sevřené, z drdolu jí vyklouzl pramínek vlasů.

„Ustrojíme se k večeři.“ Pronesla to stejně klidně a samozřejmě jako večer předtím: *Isi naděje našeho lidu*. Včera večer a tisíckrát předtím.

Její hlas zpřísněl. „Posloucháš, Nyx? Tvůj otec tuhle večeři na rozloučenou uspořádal kvůli tobě. Přijď včas.“

Přála jsem si, abych ji mohla popadnout za její kostnatá ramena a za-trást s ní. Byla to otcova chyba, že odcházím.

„Ano, teto,“ zašeptala jsem.

Otec měl na sobě červenou hedvábnou vestu, Astraia modré šaty s volánky a pěti spodničkami, teta Telomache perly a já jsem si oblékla své nejlepší černé smuteční šaty, ty se saténovými mašličkami. Stejně skvostné bylo i jídlo: kandované mandle, nakládané olivy, plnění vrabci a otcovo nejlepší víno. Jeden ze sluhů dokonce v rohu brnkal na loutnu, jako bychom byli na hostině nějakého vévody. Už jsem si skoro začala namlouvat, že se otec snaží ukázat, jak moc mě miluje nebo alespoň jak moc si váží mé oběti. Ale jakmile jsem u stolu uviděla Astraia se zarudlýma očima, hned jsem věděla, že se večere koná jen kvůli ní.

A tak jsem zpřímá seděla v křesle, stěží schopná polknout něco k jídlu, ale stále s úsměvem na tváři. Občas se konverzace zadrhla a já z vedlejšího pokoje zaslechla těžký tikot stojacích hodin, odpočítávajících každou vteřinu, která mě dělila od mého manžela. Obracel se mi žaludek, ale já se o to víc usmívala a skrz zuby cedila veselé poznámky, jaké je moje manželství dobrodružství, jak jsem z toho nadšená, že budu bojovat s Laskavým pánem, a při duchu naší zesnulé matky jsem přísahal, že pomstím její smrt.

Po téhle poznámce Astraia znovu posmutněla, ale já se k ní naklonila a zeptala se jí na toho kluka z vesnice, který se pořád zdržoval pod jejím oknem – jmenoval se Adamastos nebo tak nějak –, a za chvíli se už zase smála. Proč by se neměla smát? Mohla si vzít smrtelníka a prožít s ním normální život.

Věděla jsem, že moje zášť není spravedlivá – jistě se smála kvůli mně, stejně jako já se usmívala kvůli ní –, ale stejně jsem se jí kdesi hluboko v mysli po celou večeři nemohla zbavit, až mi připadalo, jako by mi každý úsměv, každý pohled, který po mně vrhla, rozdíral kůži. Sevřela jsem pod stolem levou ruku v pěst, nehty se mi zaráývaly do dlaně, ale dál jsem opětovala její úsměvy a předstírala.

Konečně sloužící odnesli prázdné misky od pudinku. Otec si upravil bryle a pohlédl na mě. Věděla jsem, že si povzdechne a zopakuje své oblíbené rčení: „Povinnost je hořká na chuť, ale sladká k pití.“ A stejně tak jsem věděla, že bude víc myslet na to, že obětuje polovinu dědictví své ženy, než na to, že já obětuji život a svobodu.

Vyskočila jsem na nohy. „Otče, omluvíte mě prosím?“

Chvilí byl zaskočený, než odpověděl: „Samozřejmě, Nyx.“

Kývla jsem hlavou. „Mockrát děkuji za večeři.“

Pak jsem se pokusila utéct, ale v mžiku u mě stála teta Telomache. „Drahá,“ začala něžně.

A už u mě stála i Astraia. „Nemohla bych s ní chvilku mluvit, prosím?“ řekla, a aniž by čekala na odpověď, táhla mě nahoru do ložnice.

Jakmile se za námi zavřely dveře, otočila se ke mně. Podařilo se mi neucuknout, ale nedokázala jsem jí pohlédnout do očí. Astraia si nezaslouží ničí hněv, a už vůbec ne ten můj. *Nezaslouží*. Ale kdykoli jsem se na ni v posledních několika letech podívala, viděla jsem jen důvod, proč se budu muset postavit Laskavému pánovi.

Jedna z nás musí zemřít. Tak zněla dohoda, kterou otec uzavřel, a není to její vina, že ji vybral jako tu, co bude žít. Ale stejně jsem si pokaždé, když se usmála, pomyslela: *Usmívá se, protože je zachráněná. Je zachráněná, protože já zemřu.*

Kdysi jsem si myslela, že kdybych se dostatečně snažila, mohla bych se ji naučit milovat bez zášti, ale nakonec jsem uznala, že to není možné. Tak jsem teď zírala na zarámovanou výšivku na stěně – venkovskou chalupu utopenou v růžích – a připravovala se na to, že budu lhát a usmívat se a zase lhát, dokud neukončí tu svou něžnou chvilku a nebudu se moct odplížit do bezpečí svého pokoje.

Ale když tiše řekla Nyx, chvěl se jí při tom hlas. Aniz bych chtěla, podívala jsem se na ni – a najednou byl ten její úsměv pryč, i její půvabné slzy, jen si ve snaze ovládat se tiskla k ústům pěst. „Je mi to tak líto. Víím, že mě musíš nenávidět....“ Hlas se jí zlomil.

Najednou se mi vybavilo, jak mě jednou ráno, když nám bylo deset, odtáhla z knihovny, protože naše stará kočka Penelopa nechtěla jíst ani pít, a zoufale se mě ptala: Že jí otec může pomoci? Vidíš, že ano? Ale odpověď už znala.

„Ne.“ Popadla jsem ji za ramena. „Ne.“ Ta lež mě v krku bodala jako rozbité sklo, ale cokoli bylo lepší než slyšet ten zoufalý zármutek a vědět, že jsem ho způsobila já.

„Ale ty zemřeš...“ Ze vzlykání až škytla. „Kvůli mně...“

„Kvůli Laskavému pánovi a otcově dohodě.“ Podařilo se mi pohlédnout jí do očí a usmát se. „A kdo říká, že zemřu? Nevěříš snad, že ho tvoje vlastní sestra může porazit?“

Její vlastní sestra jí lhala. Neexistoval způsob, jak bych svého budoucího manžela mohla porazit, aniž bych zároveň nezničila sama sebe. Ale touhle lži, že bych ho mohla zabít a vrátit se domů, jsem ji živila už příliš dlouho na to, abych s tím teď přestala.

„Kéž bych ti tak mohla pomoci,“ zašeptala.

Mohla bys mě požádat, abych si to s tebou vyměnila.

Zahnala jsem tu myšlenku. Otec a teta Telomache Astraiu už od malička hýčkali a chránili. Znovu a znovu ji učili, že jediným smyslem jejího bytí je být milována. Nemohla za to, že se nikdy nenaučila být statečná, a už vůbec ne, že ji vybrali místo mě, aby žila. A vůbec jak bych si mohla přát žít za cenu života své vlastní sestry?

Astraiu možná nebyla statečná, ale chtěla, abych žila. Zatímco já si přála, aby zemřela místo mě.

Pokud jedna z nás musí zemřít, měla by to být ta, která má v srdci jed.

„To víš, že tě mám ráda,“ řekla jsem a skoro jsem tomu uvěřila. „*Nikdy* bych tě nemohla nenávidět,“ dodala jsem a vzpomněla si, jak se ke mně tiskla poté, co jsme Penelopu pohřbily pod jabloní. Byla přece

moje dvojče, narodila se jen několik minut po mně, ale především to byla moje mladší sestra. Bylo mojí povinností ji chránit – před Laskavým pánem, ale také před *mnou samou*, před bezbřehou nenávistí a záští, které ve mně vřely.

Astraia popotáhla. „Opravdu?“

„Přisáhám při říčce vzadu za domem,“ použila jsem naši dávnou tajnou variaci na přísahu při řece Styx. A při těch slovech jsem opravdu nelhala. Protože se mi vybavila jarní rána, kdy mi pomáhala utéct z hradu, abychom se mohly prohánět lesem, letní noci, kdy jsme chytávaly světlušky, podzimní odpoledne, kdy jsme v hromadě listů hrávaly příběh o Persefoně, a zimní večery, kdy jsme sedávaly u ohně a já jí vyprávěla o všem, co jsem ten den studovala, a ona pětikrát usnula, ale nikdy by nepřiznala, že se nudí.

Přitáhla si mě k sobě a objala mě. Pažemi mě ovinula pod lopatkami a bradou se mi uvelebila na rameni a na chvíli byl svět laskavý, bezpečný a dokonalý.

Pak zaklepala na dveře teta Telomache. „Nyx, drahoušku?“

„Už jdu!“ zavolala jsem a odtáhla se od Astraii.

„Uvidíme se zítra,“ řekla. Hlas měla stále ještě tichý, ale bylo vidět, že už ji zármutek pomalu opouští, a já ucítila, jak ve mně znovu začíná klíčit zášť.

Chtěla jsi ji utěšit, připomněla jsem si.

„Mám tě moc ráda,“ řekla jsem, protože to byla pravda, ať už v mém srdci hrozilo propuknout cokoli jiného, a odešla jsem dřív, než mohla odpovědět.

Teta Telomache na mě čekala na chodbě s našpulenými rty. „Tak už jste se vypovídaly?“

„Je to moje sestra. Měla bych se s ní rozloučit.“

„Rozloučíš se s ní zítra,“ řekla a táhla mě k mé vlastní ložnici. „Dnes večer se musíš poučit o svých povinnostech.“

Chtěla jsem říct, že *vím, co je mojí povinností*, ale místo toho jsem ji tiše následovala. Kázání tety Telomache jsem snášela celé roky, horší už to být nemohlo.

„O svých manželských povinnostech,“ dodala, když otevírala dveře do mého pokoje, a já si uvědomila, že to může být ještě mnohem horší.

Její výklad trval skoro hodinu. Nezbylo mi než sedět tiše na posteli, s husí kůží a hořícími tvářemi. Zatímco mlela svým jednotvárným, nosovým hlasem pořád dál a dál, zírala jsem na svoje ruce a snažila se ji neslyšet. V ústech se mi svíjela slova *Tak tohle děláte s otcem každou noc, když si myslíte, že se nikdo nedívá?*, ale polkla jsem je.

„A pokud tě políbí na... *Posloucháš, Nyx?*“

Zvedla jsem hlavu a doufala, že je moje tvář stále bez výrazu. „Ano, teto.“

„Samozřejmě že neposloucháš.“ Povzdechla si a narovнала si brýle. „Pamatuj si jen tohle – udělej cokoli je třeba, abys ho přiměla ti důvěřovat. Jinak tvoje matka zemřela zbytečně.“

„Ano, teto.“

Políbila mě na tvář. „Vím, že si povedeš dobře.“ Pak se postavila. Ve dveřích se se zachrčením zastavila – vždycky si o sobě myslela, že je půvabně dojemná, ale přitom zněla jako astmatická kočka.

„Thisbe by na tebe byla tak pyšná,“ zašeptala.

Zírala jsem přímo před sebe na tapety se stolistými růžemi a stužkami. Každou kudrlinku toho ohyzdného vzoru jsem viděla naprosto zřetelně, protože otec projednou nešetřil a věnoval mi lampu jasně zářící zachyceným denním světlem. Byl své umění ochoten použít na to, aby mi zvelebil pokoj, ale už ne na to, aby mě zachránil.

„Jsem si jistá, že matka je pyšná i na vás,“ řekla jsem klidně. Teta Telomache nevěděla, že vím o ní a otci, takže jsem si tu narážku mohla dovolit. Doufala jsem, že ji to ranilo.

Znovu si povzdechla. „Dobrou noc,“ prohlásila a dveře se za ní zavřely.

Zvedla jsem hermetickou lampu z nočního stolku. Žárovka byla vyrobena z mléčného skla a měla tvar stolisté růže. Obrátila jsem ji vzhůru nohama. Zespodu mosazného podstavce byly vyryty vířící linie jednoduchého hermetického diagramu, složeného ze čtyř propletených znaků, abstraktních tvarů, jejichž hrany a křivky vyvolávají moc všech

čtyř živlů. Protože mi světlo lampy směřovalo do klína, nedokázala jsem rozeznat všechny linie – ale cítila jsem jemné pulzující bzučení jejich čtyř živelných srdcí, vyvolávajících zemi, vzduch, oheň a vodu v pečlivé harmonii tak, aby po celý den zachycovaly sluneční svit a pak ho znovu vydaly v noci při rozsvícení lampy.

Všechno v hmotném světě povstává z tance těchto čtyř živlů, jejich páření a dělení. Tento princip je jedním z prvních hermetických učení. Aby tedy hermetické dílo mělo moc, musí jeho diagram vyvolávat všechny čtyři živly ve čtyřech „srdcích“ živelné energie. A aby byla tato moc zlomena, musí být zbavena účinku všechna čtyři srdce.

Špičkou prstu jsem se dotkla podstavce lampy a načrtla smyčky hermetického znaku rušícího spojení lampy s vodou. U tak malé lampy nebylo třeba znak přímo vepsat křídou či rydlem, stačilo jen gesto. Když se Srdce vody roztrhlo a lampa zůstala spojena jen se třemi živly, zablikala a její světlo zčervenalo.

Když jsem se pustila do dalšího znaku, vzpomněla jsem si na bezpočet večerů, kdy jsme s otcem cvičili rušení účinků takovýchto hermetických děl. Otec psal na voskovou destičku jeden diagram za druhým a mým úkolem bylo je všechny přerušit. Během cvičení mi nahlas četl. Říkal, že kvůli tomu, abych se znaky naučila kreslit i přes rozptylování, ale já věděla, že je za tím něco jiného. Předčítal mi jen příběhy hrdinů, kteří zemřeli při vykonávání své povinnosti – jako kdyby moje mysl byla vosková destička a ty příběhy byly znaky a on mě mohl tím, že je do mě bude dostatečně často vpisovat, přetvořit v bytost čisté povinnosti a odplaty.

Zvlášť v oblíbě měl příběh o Lukrécii, která zavraždila tyrana, jenž ji znásilnil, a pak se zabila, aby tu potupu smazala. Tak získala nehynoucí slávu jako dokonale ctnostná žena, která osvobodila Řím. Teta Telomache tenhle příběh taky milovala a několikrát naznačila, že by mi měl poskytnout útěchu, protože Lukrécie a já jsme si tak podobné.

Ale Lukrécii její otec nestrkal tyranovi do postele. Její teta ji nepoučovala o tom, jak ho potěšit.

Načrtla jsem poslední rušící znak a lampa zhasla. Upustila jsem ji

do klína a objala se. Seděla jsem zpříma, záda ztuhlá, a strnule jsem zírala do tmy. Nehty se mi zarývaly do paží, ale uvnitř jsem cítila jen mrazení. V hlavě se mi mísila tetina slova s poučkami, které mi celé roky vštěpoval otec.

Zkus zavlnit boky. Každé hermetické dílo musí spoutat všechny čtyři živly. Pokud nedokážeš nic jiného, jen klidně lež. Jak nahoře, tak dole. Může to bolet, ale nebreč. Jak uvnitř, tak venku. Jen se usmívej.

Jsi naděje našeho lidu.

Svíjely se mi prsty, drápaly mě do celých paží, až už se to nedalo snést. Popadla jsem lampu a praštila s ní o zem. Rána mi projela hlavou jako nůž. Nemohla jsem popadnout dech a trásla se jako vřdycky, když jsem se přestala ovládat, ale hlasy utichly.

„Nyx?“ zavolala teta Telomache přes dveře.

„To nic. Převrhla jsem lampu.“

Bylo slyšet klapot jejích blížících se kroků a pak se pootevřely dveře.

„Jsi...“

„Jsem v pořádku. Služebné to zítra uklidí.“

„Opravdu jsi...“

„Musím si odpočinout, jestli mám zítra použít všechny vaše rady,“ řekla jsme ledově a pak konečně zavřela dveře.

Padla jsem zpátky do polštářů. Co je jí po tom? Tu lampu už nebudu nikdy potřebovat.

Chlad, který se mi propaloval středem těla, tentokrát způsoboval strach, ne hněv.

Zítra si vezmu netvora.

Na nic jiného jsem po zbytek noci nemyslela.

2

Říká se, že kdysi byla obloha modrá, ne pergamenová. Říká se, že kdysi, když se lodě plavily na východ od Arkádie, dorazily ke kontinentu desetkrát většímu – nevrhly se spolu s mořskou vodou do nekonečné prázdnoty. V těch dobách jsme mohli obchodovat s ostatními zeměmi. Co jsme si nevypěstovali, mohli jsme dovézt, místo abychom se to snažili vyrobit pomocí komplikovaných hermetických děl.

Říká se, že kdysi ve zříceninách hradu na kopci nežil žádný Laskavý pán. V těch dobách nebyly všechny stíny zamořeny jeho démony. Neodváděli jsme mu tribut, abychom si je (většinou) udrželi od těla. A nepokoušel smrtelníky, aby s ním uzavírali smlouvy kvůli jeho magickým službám, které nakonec vždycky způsobily jejich zkázu.

Říká se toto:

Kdysi dávno byl ostrov Arkádie pouze nevýznamnou provincií řecko-římské říše. Byla to polodivoká země obývaná jen říšskými posádkami a primitivním, negramotným lidem, který se skrýval v lesích, kde uctíval své staré necivilizované bohy, a odmítal svoji zem nazývat jinak než Anglie. Když ale říše padla do rukou barbarů – když byla Athéna

parthenonská zničena a sedm pahorků vypáleno –, pouze Arkádie zůstala nezpustošená. Neboť sem se svou rodinou uprchl princ Claudius, nejmladší syn císaře. Sjednotil místní lid a říšské posádky, zahnal barbary a vytvořil oslnivé království.

Žádný císař před ním ani žádný král po něm nebyl tak bystrý v úsudku, tak strašlivý v bitvě a tolik milovaný bohy i lidmi. Říká se, že se Claudiovi zjevil sám bůh Hermes a naučil ho hermetickým uměním, přičemž mu vyjevil tajemství, jaká řecko-římská filozofie nikdy neodhalila.

Někteří tvrdí, že mu Hermes dokonce dal moc poroučet démonům. Pokud tomu tak bylo, pak byl Claudius opravdu nejmocnějším králem, jaký kdy žil. Démoni – ty kusy hloupé zášti, zplozené v hlubinách Tartaru – jsou stejně staří jako bohové a několik jich vždy unikne ze svého vězení, aby se ploužili stíny našeho světa. Nikdo kromě bohů je nedokáže zastavit a už vůbec nikdo s nimi nedokáže rozmlouvat, protože každý smrtelník, který je spatří, zešílí. A démoni netouží po ničem jiném než hodovat na lidském strachu. Avšak říká se, že Claudius je dokázal pouhým slovem spoutat do nádob, takže v jeho království se nikdo nemusel obávat tmy.

A snad právě v tom byl počátek všech potíží. Arkádii se dostalo velkého požehnání a každé požehnání si dříve či později vybere svou daň.

Po devět generací vládli Claudiovi dědicové Arkádii moudře a spravedlivě, bránili ostrov před nepřáteli a udržovali staré tradice. Pak se ale proti nim bohové obrátili, uražení nějakým tajným prohřeškem. Nebo se démonům, které Claudius spoutal, nakonec přece jen podařilo uprchnout na svobodu. Nebo (to se ale odvažoval tvrdit jen málokdo) bohové zemřeli a nechali brány Tartaru odemčené. Ať už byl důvod jakýkoli, stalo se toto: Devátý král v noci zemřel. Než mohl být následujícího rána korunován jeho syn, sestoupil na hrad Laskavý pán, kníže démonů. Během jediné hodiny plné ohně a hněvu prince zabil a hrad kámen po kameni rozerval. A pak nám nadiktoval nové podmínky naší existence.

Mohlo to být horší. Neměl v úmyslu nám vládnout jako tyran, ani

nás zničit jako barbari. Žádal jen tribut výměnou za to, že bude svoje demony držet pod kontrolou. Své magické smlouvy plnící přání nabízel jen těm, kdo byli natolik bláhoví, aby o ně požádali.

Ale i tak to bylo dost zlé. Protože té noci, kdy Laskavý pán zničil královský rod, zároveň odtrhl Arkádii od zbytku světa. Už nevidíme modrou oblohu, která je tváří otce Urana, naše země už není spojena s kostmi matky Gaii.

Nyní se nad námi prostírá jen pergamenová klenba, ozdobená namalovanou imitací skutečného slunce. Nad námi a pod námi je jen prázdnota. V každém stínu na nás čekají démoni, stokrát čtenější než kdy předtím. A jestliže nás bohové stále slyší, už nepovolávají ženy, aby jako Sibylly věštily jejich jménem, ani nevyslyšeli naše modlitby za vysvobození.

Když skrz krajkové okraje závěsů zazářilo světlo, přestala jsem se pokoušet usnout. Zatímco jsem se potácela k oknu, cítila jsem, jako bych měla opuchlé oči plné písku. Přesto jsem ale zprudka roztáhla závěsy a tvrdohlavě zamžourala na oblohu. Přímo před oknem mi rostl párek bříz, jejichž větve někdy za větrných nocí řinčely o okenní sklo. Mezi listy ale prosvítaly kopce a nad jejich tmavými obrysy vykoukly tři paprsky slunce.

Staré básně, napsané před Odtržením, mluví o slunci – skutečném slunci, Héliově voze –, které bylo tak jasné, že oslepilo všechny, kdo na něj pohlédli. Vypráví o Rozbřesku s růžovými prsty, který namaloval východ odstíny růžové a zlaté. Oslavují bezmeznou modrou klenbu oblohy.

U nás tomu ale bylo jinak. Zvlněné zlaté paprsky slunce vypadaly jako pozlacená iluminace v jednom z otcových starých rukopisů. Zářily, ale jejich světlo působilo méně bolesti než svíčka. Jakmile hlavní část slunce vyšla nad úbočí kopce, nebylo příjemné se na něj dívat, ale o nic víc než na mléčné sklo hermetické lampy. Protože většina světla vycházela ze samotné oblohy, smetanové klenby protkané tmavším smetanovým odstínem jako pergamen, kterým prosvítá světlo, jež jako

by pocházelo ze vzdáleného ohně. Úsvit byl jen světlejším pásem oblohy zvedajícím se nad kopci, světlo bylo chladnější než v poledne, ale jinak stejné.

„Zkoumejte oblohu, ale raději ji nikdy nemějte v lásce,“ řekl nám s Astraiou tisíckrát otec. „Je to naše vězení a symbol našeho věznitele.“

Ale byla to jediná obloha, kterou jsem kdy poznala, a po dnešním dni už pod ní nikdy nebudu kráčet. Budu zajatkyň v hradu svého manžela, a ať už své poslání splním nebo ne – *zejména* pokud ano –, neexistuje způsob, jak bych z těch zdí mohla uniknout. A tak jsem dál zírala na tu pergamenovou oblohu a pozlacené slunce, zatímco se mi oči zalévaly slzami a bolela mě hlava.

Když jsem byla mnohem mladší, představovala jsem si, že obloha je ilustrací v knize, že jsme všichni bezpečně uvelebeni mezi jejími deskami a že kdybych tu knihu dokázala najít a otevřít, všichni bychom uprchli, aniž bychom se museli utkat s Laskavým pánem. Už jsem té představě napůl uvěřila, ale pak jsem jednou večer řekla otci: „Řekněme, že by obloha byla ve skutečnosti...“ A on se mě zeptal, jestli si myslím, že vyprávění pohádek někoho zachrání.

Tehdy jsem ještě pohádkám napůl věřila. Pořád jsem ještě doufala – ne že uniknu svatbě, ale že bych před tím mohla studovat na Lyceu, slavné univerzitě v hlavním městě Sardis. O Lyceu jsem slyšela od malička, protože to byla kolébka Resurgandi, organizace učenců, která byla oficiálně založena na podporu hermetického výzkumu. Bylo mi teprve devět, když nám s Astraiou otec sdělil tajnou pravdu. Poté co obdrželi zakládající listinu, přísahal tajně první Magister Magnum spolu se svými devíti následovníky v nejhlubší místnosti knihovny Lycea, že zničí Laskavého pána a zruší Odtržení. Po dvě stě let o tento cíl usilovali všichni Resurgandi.

To ale nebyl důvod, proč jsem toužila Lyceum navštěvovat. Byla jsem jím posedlá, protože zde učenci poprvé použili hermetické techniky, aby vyřešili nedostatky, k nimž jsme byli po Odtržení donuceni. Před sto lety se navzdory klimatu naučili chovat housenky bource morušového a pěstovat kávu, a to čtyřikrát rychleji než v přírodě. Před

padesáti lety pouhý student objevil, jak uchovat denní světlo v hermetické lampě. Chtěla jsem být jako ten student – ovládnout hermetické principy a učinit vlastní objevy, ne se jen z paměti učit techniky, které otec považoval za užitečné –, dosáhnout *něčeho* mimo osud, který mi připravil otec. A spočítala jsem si, že kdybych učební látku na každý rok zvládla za devět měsíců, mohla bych být připravená na studium už v patnácti letech a před tím, než by mě čekala moje zkáza, bych měla ještě celé dva roky na Lyceum.

Pokoušela jsem se o tom nápadu říct tetě Telomache a ona se mě ostře zeptala, jestli si myslím, že mám tolik času, abych ho mohla promarnit chovem housenek, zatímco krev mojí matky křičí po odplatě.

„Dobré ráno, slečno.“

Ten hlas byl stěží víc než zašeptání. Otočila jsem se a uviděla, že se pootevřely dveře a dovnitř nakukuje moje služebná Ivy. Pak se kolem ní protlačila druhá sloužící Elspeth a s tácem se snídání vpadla do pokoje.

Už nebyl čas něčeho litovat. Bylo na čase být silná – kdyby mě tak jenom přestala bolet hlava. Vděčně jsem přijala malý šálek kávy a na tři loky ho vypila, dokonce i se sedlinami na dně. Pak jsem ho podala zpět Ivy a požádala o další. Jen po samotné snídani jsem už v sobě měla další dva šálky a cítila jsem se připravená čelit přípravám na svatbu.

Nejprve jsem sešla dolů do koupelny. Teta Telomache ji před dvěma lety vyzdobila květináči s kapradím a purpurovými závěsy. Na tapetách byl vzor sepnutých rukou a fialek. Působilo to jako podivné místo pro rituální očistu, ale vedle vany s nožkami ve tvaru pařátů už čekaly teta Telomache a Astraia s džbánky. Minulou zimu sem sice otec nainstaloval potrubí s teplou vodou, ale pro účely obřadu jsem musela být omytá ve vodě jednoho z posvátných pramenů. Takže zatímco Astraia zpívala panenský chvalozpěv, lila mi teta Telomache na hlavu ledové studenou vodu a já se trásla zimou.

Mezi verši na mě Astraia vrhala nesmělé úsměvy, jako by se chtěla ujistit, jestli je jí stále odpuštěno. *Ne, chce se ujistit, že jsi v pořádku*, říkala jsem si, a tak jsem zatínala drkotající zuby a úsměvy jí opětovala. Ať už ji znepokojovalo cokoli, ke konci obřadu vypadala naprosto klidně.

Poslední verš zazpívala tak hlasitě, jako by chtěla, aby ho slyšel celý svět. Pak mi kolem těla omotala osušku a rychle mě objala. Jak mě různými pohyby utírala, přestala se mi dívat do tváře. *Konečně*, pomyslela jsem si a můj bolestný úsměv se vytratil.

Jakmile mě osušily a zahalily do roucha, vydaly jsme se k rodinné svatyni. Tahle část rána mě uklidňovala, protože v téhle místnůstce jsem byla a na červeno-zlaté mozaice jsem klečela už tisíckrát. Zatuchlý, štiplavý pach dýmu ze svíčky a starého kadidla zažehoval vzpomínky na to, jak jsme se tu jako děti modlily: otcova vážná tvář v třepotavém světle svíček, Astraia s nakrčeným nosem a očima pevně sevřenýma modlitbou. Dnes úzkými okny již pronikalo studené ranní světlo. Odráželo se od naleštěné podlahy a vhánělo mi slzy do očí.

Nejdřív jsme se modlily k Hermovi, patronovi naší rodiny a Resurgandi. Pak jsem si odstříhla pramen vlasů a položila ho před sochu Artemis, patronky panen.

Zítرا touhle dobou už nebudu panna. Měla jsem sucho v ústech a při modlitbě na rozloučenou jsem se zadržávala.

Následovaly modlitby k lárům, domácím bůžkům, kteří chrání domov před nemocí a neštěstím, zabraňují neúrodě a pomáhají ženám při porodu. Naše rodina měla tři láry, představované třemi malými bronzovými soškami se zašlými a věkem zezelenalými obličejí. Teta Telomache před ně položila misku s olivami a sušenou pšenicí a já jsem k tomu přidala další pramen vlasů, protože jsem je opouštěla. Dnes večer budu patřit do domu Laskavého pána a jeho vlastním lárům.

Jakým bohům asi slouží démon a co jim budu muset obětovat?

Nakonec jsme zapálily kadidlo a před zlatě orámovaný portrét mé matky položily misku s fíky. Sklonila jsem tvář k zemi. K jejímu duchu jsem se modlila už tisíckrát a slova se mi automaticky valila hlavou.

Ó matko, odpusť mi, že si na tebe nepamatuji. Provázej mě na všech cestách, po kterých musím jít. Dej mi sílu, abych tě mohla pomstít. Ty jsi mě nosila po devět měsíců, dala jsi mi dech, a já tě nenávidím.

Poslední myšlenka vyklouzla ven tak snadno jako dýchání. Trhla jsem sebou. Měla jsem pocit, jako bych ta slova zakřičela nahlas. Ale

když jsem se podívala vedle sebe na Astraiu a tetu Telomache, měly stále zavřené oči a modlily se.

Měla jsem pocit prázdna v žaludku. Věděla jsem, že bych ta bezbožná slova měla vzít zpátky. Měla bych plakat nad neúctou, kterou jsem prokázala své matce. Měla bych vyskočit a obětovat kozla, abych odčinila svůj hřích.

Pálily mě oči, bolela mě kolena a každý úder srdce mě přibližoval netvorovi. Zůstala jsem s tváří pokorně přitisknutou k podlaze.

Nenávidím tě, modlila jsem se tiše. Otec tu dohodu uzavřel jen kvůli tobě. Kdybys nebyla bývala tak slabá, tak zoufalá, nebyla bych odsouzená k takovému osudu. Nenávidím tě, matko, jednou provždy.

Z pouhého pomyslení na ta slova jsem se roztrásla. Věděla jsem, že to není správné, a hrdlo se mi sevřelo vinou. Ale než jsem mohla říct cokoliv jiného, přinutila mě teta Telomache postavit se na nohy a odvékla mě pryč z místnosti.

Omlouvám se, hlesla jsem přes rameno, když jsem přecházela přes práh. Ranní světlo zanechalo sochy a obraz ve stínu. Ode dveří jsem už tváře bohů ani své matky nerozeznala.

Šly jsme zpátky nahoru do mého pokoje, kde čekaly služebné. Když jsem do něj vcházela, zahlédla jsem Ivyinu tvář. Vypadala bledě a ztrápeně, ale jakmile mě uviděla, široce se usmála. Elspeth se na mě jenom znuděně podívala a otevřela šatní skříň. Vytáhla z ní moje svatební šaty a zprudka se ke mně otočila, až rudá sukně šatů zavířila ve zpěněné vlně.

„Vaše svatební šaty, slečno,“ prohlásila. „Nejsou rozkošné?“ Úsměv měla plný zářivě bílých zubů a pelyňku.

Co se týče vlasů a garderoby, nemohl se Elspeth nikdo rovnat – až na to, že každou ze svých povinností prováděla s tím drsným ironickým úsměvem. Nenáviděla Resurgandi za to, že jsou mistry hermetických umění, a přesto proti Laskavému pánovi nikdy nepozvedli ruku. Ze všech nejvíc nenáviděla mého otce, protože měl za povinnost obětovat desátek vesnice, tribut v podobě vína a obilí, který měl přesvědčit Laskavého pána, aby držel své demony na uzdě. Ale před šesti lety, ač-

koli otec přísahal, že oběť provedl správně, našli jejího bratra Edwina, jak nařiká a snaží se seškrábat si kůži. Oči měl inkoustově černé jako někdo, kdo pohlédl na demony a zešilel. Měla radost, že se vdávám, protože to znamenalo, že Leonidas Triskelion přijde o někoho stejně tak drahého.

Nemohla jsem jí to mít za zlé. Nemohla vědět, že už dvě stě let se Resurgandi tajně snaží Laskavého pána zničit, ani to, jak málo budu otci chybět. Jako všichni lidé ve vesnici věděla jen to, že Leonidas, ten mocný hermetik, uzavřel s Laskavým pánem smlouvu stejně jako nějaký obyčejný blázen a teď – stejně jako nějaký obyčejný blázen – musí zaplatit. Tak to bylo spravedlivé. Proč by se neměla radovat?

„Jsou nádherné,“ zamumlala jsem.

Ivy se červenala, když mě oblékaly, a při pohledu na šaty se nebylo čemu divit. Byly tmavě karmínové jako všechny svatební šaty, ale příliš křiklavé a vyzývavé. Sukně byla samý volán a růžička, nafouklé rukávy mi odhalovaly ramena, zatímco těsný černý živůtek mi zvedal a odhaloval prsa. Pod ním nebyl žádný korzet ani košílka. Oblékaly mě tak, abych mohla být co nejrychleji svlečena.

Když mě Elspeth vepředu zapínala, zahihňala se: „Na co nechat novomanžela čekat, že?“

Bez výrazu jsem pohlédla na tetu Telomache a ta jen zvedla obočí, jako by chtěla říct: *Co jsi čekala?*

„Jsem si jistá, že se do vás na první pohled zamiluje,“ pronesla statečně Ivy. Když mi upravovala sukni, třáslý se jí ruce, a tak jsem kvůli ní ze sebe dokázala vydolovat úsměv. Zdálo se, že ji trochu uklidnil.

Několik dalších minut jsme všechny předstíraly, že jsem šťastná, že se vdávám. Elspeth a Ivy se chichotaly a šeptaly si mezi sebou, Astraia tleskala a broukala si útržky milostných písní, teta Telomache pokyvovala hlavou a spokojeně špulila ústa. Já stála na místě, tiše a povolně jako panenka. Když jsem upřeně zírala na zeď a opakovala si v hlavě hermetické znaky, ruch kolem mě zmizel. Pořád jsem sice vnímala všechno, co dělají, ale nemusela jsem při tom nic moc cítit.

Učesaly a sepnuly mi vlasy, do uší a kolem krku mi pověsily rubíny,

načervenily mi rty a tváře a zápěstí a krk mi natřely pižmem. Nakonec mě strčily před zrcadlo.

Zírala na mě zářící dáma oděná do karmínové. Až do dnešního dne jsem nosila jen prostou smuteční černou, ačkoli když nám bylo dvánáct, otec nám řekl, že se můžeme oblékat, jak chceme. Všichni si mysleli, že to dělám, protože jsem taková uctívá dcera, ale já jsem prostě jen odmítala předstírat, že je všechno v pořádku.

„Vypadáš jako sen.“ Astraia mě objala kolem pasu a rozechvěle se usmívala na naše odrazy.

Všichni říkali, že Astraia je celá naše matka, a tu podobu opravdu nemohla mít po nikom jiném: buclaté tváře s dolíčky, našpulené rty, nos pršáček a tmavé kudrny. Zatímco já jsem se klidně mohla narodit přímo z hlavy svého otce jako Athéna. Měla jsem jeho vysoké lícní kosti, aristokratický nos, rovné černé vlasy. Ve vzácném návalu laskavosti mi jednou teta Telomache řekla, že zatímco Astraia je „hezká“, já „vypadám královsky“. Ale každý, kdo spatřil Astraiu, se na ni usmál, zatímco mně lidé jen kývli na pozdrav a řekli, že můj otec na mě musí být hrdý.

Hrdý, to ano. Ale ne milující. I když jsme ještě byly úplně malé, bylo zjevné, že se Astraia podobá matce a já otci. Takže nikdy nebylo pochyb o tom, která z nás zaplatí za jeho provinění.

Teta Telomache zatleskala rukama. „Tak to by stačilo, děvčata,“ prohlásila. „Rozlučte se a utíkejte.“

Elsbeth si mě prohlédla od hlavy k patě. „Vypadáte k sežrání, slečno. Ať se bohové usmějí na vaše manželství.“ Pokrčila rameny, jako by chtěla říct, že jí po tom nic není, a odešla.

Ivy mě objala a strčila mi do ruky malého slaměného panáčka. „To je Brigitin syn, mladý Osamělý Tom,“ zašeptala. „Pro štěstí.“ A odběhla za Elspeth.

Mačkala jsem talisman v ruce. Osamělý Tom byl ochranný bůžek, uctíváný rolníky jako pán smrti a lásky. Vesničané sice někdy, když si to zvyk žádal, obětovali Diovi nebo Héře, ale když šlo o churavé děti, nejistou úrodu a neopětovanou lásku, modlili se k ochranným bůž-

kům, které uctívali již dávno před tím, než u jejich pobřeží přistály řecko-římské lodě. Učenci se shodovali, že ochranní bůžci nejsou nic než pověry nebo zkomolené verze nebeských bohů – že Osamělý Tom je jen jinou formou Adonise a Brigit jiné označení pro Afroditu – a že každopádně jedinou rozumnou cestou je uctívat bohy pod jejich pravými jmény.

Jisté je, že Elspethina bratra ochranní bůžci před demony nezachránili. Ale stejně tak se nezdálo, že by mě chtěli zachránit olympští bohové.

Teta Telomache mi s povzdechem rozevřela pěst a zmačkaného panáčka mi z ní vytrhla.

„Pořád věří těm svým pověrám,“ zamumlala a hodila ho do krbu. „Jeden by řekl, že si je řecko-římská říše podrobila před týdnem a ne před dvanácti sty lety.“

A ze způsobu, jakým teta Telomache mluvila, by si jeden pomyslel, že pochází z přímé linie prince Claudia, zatímco ve skutečnosti byly s matkou z rodiny, jejíž členové byli ještě čtyři generace nazpět sedláci. Ale nemělo smysl na to před ní poukazovat.

„To nemůžete vědět,“ zaprotестоvala Astraia. „Třeba by Nyx přece jen mohl přinést štěstí.“

„A Vlídni jí splní tři přání, nemám pravdu?“ prohlásila teta Telomache, spíš blahosklonně než podrážděně. Pak na mě obrátila kamenný pohled. „Věřím, že ti nemusím připomínat, jak významný je dnešní den. Ale pro mladé je snadné na takové věci zapomenout.“

Ne, to pro tebe je to snadné, pomyslela jsem si. Dnes v noci se budeš mazlit s mým otcem, zatímco já budu hračkou démona.

„Ano, teto.“ Sklopila jsem zrak ke svým rukám.

Povzdychla si a v přípravě na další něžnou chvilku sklopila víčka. „Kéž by tak drahá Thisbe...“

„Teto,“ pronesla Astraia, která teď stála vedle skříňky se zásuvkami. „Nezapomněla jste na něco?“ Ruce měla za zády, úsměv tak široký a zářivý jako tehdy, když snědla všechny ostružinové koláčky.

„Ne, dítě...“

„Není to tedy štěstí, že jsem si vzpomněla?“ S velkým gestem vytáhla zpoza zad štíhlý ocelový nůž zavěšený na černém koženém řemínku.

Teta Telomache na ten nůž chvíli zírala, jako by to byl velký tlustý pavouk. Připadala jsem si, jako bych toho pavouka spolkla, jako by mi svýma jedovatýma nohama lezl dolů jícnem. Tak mi teď připadaly všechny ty lži, které jsem spolkla a znovu vyplivla, ohavné a prázdné jako schránky mrtvého hmyzu, a to všechno jen proto, aby Astraia mohla zůstat šťastná. A tenhle nůž byl nejdůležitější lží v naší rodině.

„Nechala jsem ho speciálně vyrobit,“ pokračovala vážně Astraia. „Nikdy neřízl do ničeho živého. Pro jistotu ho ještě nikdy nikdo nepoužil, dokonce ani nevyzkoušel. Olmer *prísahal*, že ne, a víš, že on nikdy nelže.“

Na rozdíl od nás ostatních, kteří jsme jí poslední čtyři roky tvrdili, že existuje možnost, že bych mohla Laskavého pána zabít a utéct.

„Uvědomuješ si,“ řekla teta Telomache vlídně, „že je možné, že Nyx nebude mít šanci ten nůž použít? A...“ taktně se odmlčela, „nemůžeme si být *jistí*, že to bude fungovat.“

Astraia zvedla bradu. „Rým je pravdivý, vím to. A i kdyby nebyl, proč by to Nyx neměla zkusit? Nevím, jak by jí probodnutí Laskavého pána mohlo způsobit bolest.“

Vyšlo by najevo, že nejsem zlomená a vyděšená, že jsem přišla, abych ho zničila. Pravděpodobně by mě pak zabil nebo uvěznil a už bych nikdy neměla šanci vykonat otcův skutečný plán. I kdyby byl Rým pravdivý – i *kdyby* –, pokusit se ho naplnit by stejně byla mizerná sázka do loterie. Protože Resurgandi by už nikdy nemuseli mít další takovou šanci jako já.

„Nevím, proč se tak zdráháte Nyx důvěřovat,“ dodala Astraia polohlasně. „Není to snad dcera vaší nejdražší sestry?“

Jistě že to nechápala. Nikdy tenhle plán nemusela promýšlet a zvažovat každé riziko, protože měla jen jeden život, který mohla ztratit. Nikdy se v noci neprobudila a nedusila se snem o manželovi ze stínů, který ji roztrhal na kusy, a nepomyslela si: *Nezáleží na tom, jak moc mi ublíží. Jsem jedinou šancí, jak nás vysvobodit od démonů.*

Teta Telomache se mi podívala do očí a její ústa v jedné přímce mluvila jasně: *Bud' k ní teď shovívavá, ale víš, co dělat.*

Pak si k sobě moji sestru přitáhla a políbila ji na čelo. „Ó, dítě, ty jsi nám všem příkladem.“

Astraia se vesele zavrtěla – byla skoro jako kočka, tak moc měla ráda, když se s ní někdo mazlíl. Pak se tetě vytrhla, dala mi nůž a při tom se usmívala, jako by byl Laskavý pán už poražený. Jako kdyby nic nebylo v nepořádku. A pro ni nikdy nic nebude v nepořádku. Jen pro mě.

„Děkuju,“ zamumlala jsem. Cítila jsem, jak se na mě jako vlna ledové vody valí vztek, a když jsem si od ní brala nůž a řemínek, neodvážila jsem se jí pohlédnout do očí. Pokoušela jsem se vybavit si paniku, která mě spalovala minulou noc, kdy jsem si myslela, že má zlomené srdce.

Během několika minut se uklidnila. Myslíš si, že po svatbě nad tebou bude truchlit déle?

„Tady, pomůžu ti!“ Poklekla a připnula mi nůž ke stehnu. „Jsem si jistá, že to dokážeš. Víím, že ano. Možná budeš do svačiny zpátky!“ Zářivě se na mě usmála.

Musela jsem jí úsměv opětovat. Přišlo mi, jako bych na ni vycenila zuby, ale nezdálo se, že by si toho všimla. Jistě že ne. Po osm let jsem snášela tenhle osud a za celou tu dobu si nikdy ani nevšimla, jak jsem vyděšená.

Po osm let jsi jí každým dechem lhala – a teď ji nenávidíš, protože je oklamaná?

„Nechám vás chvíli o samotě,“ prohlásila teta Telomache. „Průvod je připravený. Tak se neloudejte.“

Zaklaply za ní dveře a v tichu, které následovalo, bylo zvenku slyšet slabé bubnování a kvílení fléten. Svatební průvod.

Sestře se třásla ústa, ale přesto se usmála. „Jako by to bylo teprve nedávno, co jsme byly děti a snily o tom, jak se budeme vdávat.“

„Ano,“ řekla jsem. Nikdy jsem o svatbě nesnila. Otec mi sdělil, co mě čeká, když mi bylo devět.

„A co jsme četly tu knihu, tu s těmi všemi pohádkami, a hádaly se, který princ je nejlepší.“

„Ano,“ zašeptala jsem. To byla koneckonců pravda. Uvažovala jsem nad tím, jestli se ještě pořád tvářím laskavě.

„A pak zanedlouho po tom nám otec pověděl o tobě,“ no, *jí* to řekl, když jí bylo třináct a neustále mě s někým dávala dohromady, „a já celé dny proplakala, ale pak nám teta Telomache řekla o Sibylině Rýmu.“

Sibylin Rým znalo každé polovzdělané dítě. V dávných dobách se občas Apollón dotkl svou mocí nějaké ženy, čímž jí daroval moudrost a zároveň ji připravil o rozum, a ona pak žila v jeho posvátné jeskyni a prorokovala v jeho jménu. Říkalo se, že v den Odtržení Sibyla povstala a pronesla jediný verš, načež se vrhla do posvátného ohně a skonala. Byla poslední ze Sibyl a v onen den to bylo také naposledy, kdy k nám bohové promluví.

Každé *vzdělané* dítě vědělo, že je to jen legenda. Neexistoval spolehlivý důkaz, že by v době Odtržení v Arkádii nějaká Sibyla vůbec byla, natož že by něco takového řekla. A žádné staré učení o démonech, ani žádný nově objevený hermetický princip nenaznačoval, že by to, co Rým předepisoval, mohlo fungovat.

V ten den, kdy teta Telomache pověděla Astraie o Rýmu, mi zakázala jí prozradit, že to není pravda. „To ubohé dítě už se naplakalo dost,“ prohlásila. „Protože ji máš ráda, nech ji, ať tomu věří.“

Slíbila jsem jí to a svůj slib jsem dodržela. A tak jsem se teď musela dívat na to, jak Astraia sepjala ruce a nízkým, vážným hlasem recitovala:

*„Panenským nožem v panny ruce
lze zabít zrádce, zde v zemi vládce.“*

Rty se jí zkroutily pokusem o úsměv, ve kterém se zračila naděje, a opatrně se pokoušela pohlédnout na moji tvář. To pro mě bylo znamením, že se mám usmát a předstírat, že jsem se uklidnila, jako kdyby byl Rým pravdivý. Jako kdyby Astraia stejně tak neprosila o útěchu, jako se jí snažila poskytnout. Jako bych *kdy* žila v jejím světě, kde jsou dcery milovány a chráněny a bohové umožňují uniknout před jakýmkoli strašlivým osudem.

Chtěla jsi, aby si to myslela, řekla jsem si, ale v tu chvíli jsem jen toužila popadnout jednu z knih na stole a mrštit jí s ní do tváře. Místo toho jsem zafala ruce v pěst a řekla podrážděně: „Obě Rým známe. Kam tím míříš?“

Astraia na chvíli zaváhala, ale pak se vzpamatovala. „Chtěla jsem jen říct... Věřím, že to dokážeš. Věřím, že mu usekneš hlavu a vrátíš se k nám domů.“

Pak mě objala. Napjala jsem ramena a skoro jsem ucukla, ale místo toho jsem se donutila ji také obejmout. Byla to moje jediná sestra. Měla bych ji milovat a být ochotná pro ni zemřít, protože jinak zbývala jen možnost, že ona zemře pro mě. A já jsem ji měla ráda. Jen jsem ji zároveň nedokázala přestat nesnášet.

„Vím, že by na tebe matka byla pyšná,“ zašeptala. Ramena se jí pod mým objetím třásla a já si uvědomila, že pláče.

Tak ona se odvažovala plakat? A zrovna v tenhle den? Já jsem byla ta, která bude do západu slunce provdaná, a za celých pět let jsem si ani jednou nedovolila zaplakat.

V plicích i srdci jsem najednou měla led. Vznášela jsem se, až jsem se náhle ocitla někde úplně jinde, a z toho ledového chladu jsem k ní promluvila hlasem jemným jako sníh, tím laskavým a poslušným tónem, kterým jsem souhlasila s každým příkazem, který mi otec a teta Telomache kdy udělili, každým příkazem, který by Astraie nikdy nedali, protože ji totiž milovali.

„Víš, ten Rým je lež, kterou ti teta Telomache řekla jen proto, že jsi nebyla dost silná, abys snesla pravdu.“

Ta slova jsem si v duchu říkala tak často, že mi v ústech připadala jako pouhé nic, jako nic víc než vzduch, a já s lehkostí dýchání pokračovala:

„Pravdou je, že matka zemřela kvůli tobě a teď kvůli tobě musím zemřít i já. A ani jedna z nás ti to nikdy neodpustí.“

Pak jsem ji odstrčila stranou a odkráčela z pokoje.

3

Astraia mě naštěstí nenásledovala. Kdybych znovu spatřila její tvář, Azhroutila bych se. Místo toho jsem otupěle scházela po schodech. Věděla jsem, že mi brzy dojde, co jsem udělala, že se mnou prožere sžíravá nenávist k sobě samé a spálí mě na kost. Ale prozatím jsem si připadala jako ve snu, a když jsem došla na konec schodů, vkročila jsem na podlahu a bez sebemenšího zachvění jsem se uklonila.

„Dobré ráno, otče.“ Zaslechla jsem, jak vedle mě teta Telomache zalapala po dechu, a uvědomila jsem si, že jsem se odchýlila od ceremonie. Znovu jsem se uklonila. „Otče, děkuji vám za vaši vlídnost a prosím vás, abyste mi laskavě dovolil opustit váš dům.“

Jako kdyby Laskavému pánovi záleželo na tom, co se sluší.

Otec napráhl paži. „To ti dovoluji s radostným srdcem a otevřenou dlaní, dcero moje.“

To radostné srdce nepochybně myslel doopravdy. Pomstí svoji zesnulou manželku, zachrání svou oblíbenou dceru a svou švagrovou si nechá jako konkubínu – a jedinou obětí je dcera, kterou nikdy nechtěl.

„Kde je tvoje sestra?“ zasyčela teta Telomache, když přese mě přehodila závoj. Rudý mušelin mě zakrýval až ke kolenům.

„Plakala,“ odpověděla jsem klidně. Zpoza rudého závoje jsem světu čelila snadněji. „Ale můžete ji sem dovést, abyste zkazila obřad, jestli chcete.“

„Nesluší se, aby zmeškala tvou svatbu,“ zamručela teta Telomache a upravila mi závoj.

„Nech ji být, Telomache,“ řekl otec tiše. „Už tak se dost trápí.“

Znovu kolem mě zavířila ledová nenávisť, ale já ji spolkla a konečky prstů položila na otcovu paži. Společně jsme pomalým, vznešeným krokem vyšli z domu, s tetou za zády.

Skrz závoj pronikalo sluneční světlo. Spatřila jsem zlatou šmouhu slunce stojící vysoko nad obzorem. Celá obloha teď byla jasná a hřejivá. Zaplavila mě hudba a zvuky hlasů. Lidé z městečka se bavili. Slyšela jsem jásot a smích, zahlédla červené stužky a tančící děti. Věděli, že si Laskavého pána беру proto, abych splatila otcovu dohodu, a přestože neznali otcův plán, bylo jim jasné, že sňatek s takovým netvorem musí znamenat smrt nebo něco ještě horšího. Ale pořád jsem byla dcerou majitele panství, takže můj otec stejně plánoval uspořádat tradiční slavnost.

Pro ně to byl svátek.

Prošli jsme celou vesnicí. Ještě zdaleka nebylo poledne, ale když jsme došli ke skále desátků, stékal mi po krku pot. Každá vesnice má svou skálu desátků: širokou plochou skálu, ležící u hranic vesnice, aby zde lidé mohli nechávat své oběti pro Laskavého pána.

Teď na ní stála hrubě tesaná, nedokončená socha ze světlého kamene. Měla oválnou hlavu a na ní dva důlky místo očí a jemnou rýhu místo úst. Výstupky po stranách těla naznačovaly paže. Obvykle při pohřbu nebo obřadech souvisejících s předky zastupovala zesnulého. Dnes bude představovat Laskavého pána. Mého ženicha.

Otec před svědky prohlásil, že mě dává dobrovolně. Panny z vesnice zazpívaly chvalozpěv na počest Artemis a pak Héry. Při obvyklé svatbě by se nevěsta s ženichem navzájem obdarovali – páskem, náhrdelníkem či prstenem – a pak by se spolu napili z poháru vína. Já jsem místo toho pověsila zlatý náhrdelník kolem krku sochy. Teta Telomache mi pomohla zvednout okraj závoje, abych si mohla loknout nasládlého

vína ze zlatého poháru. Pak jsem pohár přidržela u obličeje sochy a nechala jí trochu vína stéct po kamenné bradě. Připadala jsem si jako dítě, které si hraje s nevkusnými hračkami. Jenže tahle hra mě připoutávala k netvorovi.

Pak přišel čas na slib. Místo abychom se s ženichem drželi za ruce, jsem ze stran popadla sochu a nahlas pronesla: „Hle, přicházím k tobě zbavená jména svého otce a vyhnaná od krbu své matky. Tvé jméno se tedy stane mým a já se stanu dcerou tvého domu. Tví lárové budou mými a ty budu uctívat. Kam půjdeš, půjdu i já. Kde zemřeš, zemřu i já a tam budu pohřbena.“

V odpověď mi jen v korunách stromů zašuměl vítr. Ale lidé stejně jásali. Pak začal další chvalozpěv, tentokrát s tancem a rozhazováním květin. Ty jsem ale neviděla. Skrytá pod závojem jsem s hlavou skloněnou klečela na kameni před sochou. Na obličeji mi vyvstávaly krůpěje potu a od tvrdého kamene mě bolela kolena.

Jedna z dívek pozvedla hlas:

*„Ať hoří oceán a hora taje,
dar z lásky přec zpět k dárci spěje.“*

Říkala jsem si, že to tak asi bude. Otec matku miloval až příliš a o sedmnáct let později se k nám dary toho bláznovství stále vracely. Věděla jsem, že o takovémto daru chvalozpěv nemluví, ale nic jiného jsem neznala. V mé rodině ničí láska nikdy nedarovala nic jiného než krutost a zármutek a ničí láska nikdy nepřestala dávat.

Opodál v domě plakala Astraia. Má jediná sestra, jediný člověk, který mě kdy měl rád, který se mě kdy pokusil zachránit. Plakala, protože jsem jí zlomila srdce. Celý svůj život jsem v sobě dusila krutá slova a polykala nenávist. Opakovala jsem uklidňující lež o Rýmu a snažila se jí nemít za zlé, že jí věří. Protože navzdory veškerému jedu v mém srdci jsem *věděla*, že to není její chyba, že si otec vybral ji a ne mě. Takže jsem se vždycky nutila předstírat, že jsem sestra, jakou si zaslouží. Až do dnešního dne.

Ještě pět minut, pomyslela jsem si. Stačilo vydržet jen pět minut a veškerá nenávisť v tvém srdci by ji už nikdy nemohla znovu ranit.

Skrutá za závojem a svatebním veselím jsem se nakonec taky rozplakala.

Když bylo dokončeno obětování bohům, stáhla mě teta Telomache z kamene a nacpala nás s otcem do kočáru. Obvykle by nevěsta se ženichem zůstali na hostinu – stejně jako otec nevěsty, který slavnost pořádal –, ale dnes bylo přednější dopravit mě k Laskavému pánovi.

Zavřely se za námi dveře. Když se kočár dal s rachotem do pohybu, sundala jsem si z hlavy závoj a konečně jsem se přestala dusit horkem. Obličej jsem měla ještě ulepený od slz. Otřela jsem si oči a doufala, že je nemám příliš zarudlé.

Otec se na mě podíval klidným a nezúčastněným pohledem. Jeho tvář měla podobu elegantně vytesané masky. Jako vždy.

„Pamatuješ si znaky?“ řekl tichým, nevzrušeným hlasem, jako bychom se bavili o počasí. Všimla jsem si, že si rukama objímá koleno. Na prstu měl velký zlatý pečetní prsten ve tvaru hada požírajícího svůj vlastní ocas, symbol Resurgandi.

Věděla jsem, co je vyryto na vnitřní straně prstenu: *Eadem Mutata Resurgo*, „povstanu v téže podobě, a přece změněný“. Bylo to staré hermetické úsloví, které Resurgandi kdysi dávno přijali za svoje heslo, protože se nám snažili navrátit skutečnou oblohu.

Neužížděla jsem za svou zkázou s otcem. Ujížděla jsem za svou zkázou s Magisterem Magnum Resurgandi.

„Ano.“ Objala jsem si rukama kolena. „Sám jste mě je viděl psát se zavřenýma očima.“

„Pamatuj, že srdce můžou být zamaskovaná. Budeš muset poslouchat...“

„Já vím.“ Zatnula jsem zuby, abych zadržela všechen jed, který jsem na něj chtěla plivnout. Možná jsem ho nebyla schopná ranit, nicméně pořád jsem mu byla povinná prokazovat poslušnost a úctu.

Někteří lidé Resurgandi nedůvěřovali pro jejich tajnostkárství, kvůli tomu, jak se s nimi radili vévodové i Parlament. Šeptalo se, že Resur-

gandi provozují démonická umění. V jistém smyslu to byla pravda. Na základě dlouhodobého výzkumu a pečlivých výpočtů dospěli Resurgandi k přesvědčení, že zatímco dohod Laskavý pán dosahuje svou neproniknutelnou démonickou mocí, s Odtržením je tomu jinak. Odtržení je rozsáhlé hermetické dílo, jehož diagramem je samotný dům Laskavého pána.

To znamenalo, že někde v domě Laskavého pána musí být Srdce vody, Srdce země, Srdce ohně i Srdce vzduchu. Domnívali se, že kdyby někdo do každého z těch srdcí vepsal rušící znaky, dílo by se oddělilo od Arkádie. Dům Laskavého pána by se zřítil sám do sebe, zatímco Arkádie by se znovu stala součástí skutečného světa.

Tohle Resurgandi věděli už skoro sto let, ale žádný užitek jim to nepřineslo. Jenže teď jsem tu byla já.

„Vím, že ji nezklameš,“ řekl otec.

„Ano, otče.“ Podívala jsem se z okna, protože jsem pohled na jeho klidnou tvář už nedokázala snést. Celý svůj život jsem předstírala, že jsem dcera, která s radostí zemře kvůli svojí rodině. Nemohl by on aspoň projednou předstírat, že je otcem, kterého rmoutí, že ztratí dceru?

Právě jsme projížděli lesy a začali pomalu stoupat do kopců, na jejichž vrcholu stál hrad Laskavého pána. Mezi větvemi stromů jsem občas zahlédla kousek nebe, jako by to byly útržky papíru rozházené mezi listím. Pak jsme se najednou ocitli na mýtině a nad námi se jako ohromný list papíru rozprostřela jasná obloha.

Pohlédla jsem vzhůru. Protože otec s ohledem na klaustrofobii tety Telomache do střechy kočáru nainstaloval malé skleněné okénko, uviděla jsem nad hlavou oblohu a černý pletenec ve tvaru diamantu, který dřepěl na vrcholu oblohy jako pavouk. Lidé ho nazývali Démonovo oko a říkali, že Laskavý pán vidí všechno, co se pod ním mihne. Resurgandi se této pověře oficiálně posmívali – kdyby Laskavý pán věděl o všem, byl by je už dávno zničil –, ale já si říkala, kolik asi z nich se tajně obávalo, že by mohl znát jejich plány a přivést je ke zkáze.

Pozoroval mě teď z oblohy? Věděl, že mi strach víří tělem jako voda utíkající z vany, a smál se?

„Kéž by bylo bývalo víc času, abych tě mohl lépe připravit,“ řekl otec náhle.

Prekvapeně jsem se na něj podívala. Přípravoval mě od mých devíti let. Mohl by tím snad myslet, že nechce, abych odešla?

„Ale dohoda zněla v den tvých sedmnáctých narozenin,“ pokračoval tak klidně, že mě opustila veškerá naděje. „Musíme jen doufat v to nejlepší.“

Zkřížila jsem ruce. „Pokud se pokusím zbořit jeho dům a nepodaří se mi to, jistě mě zabije, takže možná za něj pak můžete provdat Astraia a dát šanci jí.“

Sevřel ústa. Takovou věc by Astraie nikdy neudělal a oba jsme to věděli.

„Telomache mi řekla, že ti Astraia dala nějaký nůž,“ prohlásil.

„Za to může ona,“ namítla jsem. „Nebo to byl váš nápad povědět sestře tu historku?“

Ještě jsem měla v živé paměti den, kdy nám teta Telomache řekla o Siblylině Rýmu – Astraiaho slabé popotahování, těžkou bolest v mém krku, náhlé bodnutí divoké *naděje*, když teta Telomache řekla, že bych možná svého manžela nemusela zničit tím a zůstat s ním navždy uvězněná v jeho bortícím se domě. Že bych ho mohla zabít a vrátit se v pořádku domů ke své sestře.

To nemůže být pravda, myslela jsem si tehdy. *Vím, že to nemůže být pravda* – ale stejně jsem se tu noc málem rozbředla, když mi teta Telomache řekla, že je to lež.

„Byla ještě dítě a potřebovala nějakou útěchu,“ prohlásil otec. „Ale ty jsi teď žena a víš, co je tvojí povinností, takže doufám, že ses ho už zbavila.“

Narovnala jsem se. „Mám ho na sobě.“

Otec se taky napřímil. „Nyx Triskelionová. Okamžitě si ho sundej.“

V ústech se mi zformovala slova *Ano, otče*, ale spolkla jsem je. Srdce mi bušilo jako o závod a v konečcích prstů mi vířil chlad, protože jsem vzdorovala svému otci, a to bylo nevděčné, bezbožné, špatné...

„Ne,“ prohlásila jsem.

Chystala jsem se zemřít při vykonávání *jeho* plánu. V porovnání s touhle poslušností nemohlo na tomhle nepatrném vzdoru záležet.

„Děláš si snad iluze...”

„Ne,“ zopakovala jsem rozhodně. To bylo také součástí mého vzdělání: příběhy všech těch bláznů, kteří se Laskavého pána pokusili zavraždit. Nikdo z nich neuspěl a všichni zemřeli, protože i když ho bodli do srdce, dokázal se v mžiku uzdravit a vzápětí je zabil. Už dávno jsem se vzdala naděje, že by démona mohla zabít nějaká zbraň smrtelníka.

„Rýmu nevěřím, a i kdyby ano, nevsadila bych naši svobodu na svoje umění zacházet s nožem. Na to jste mě, otče, připravil až příliš dobře. Ale tohle je poslední dar, který jsem dostala od svojí jediné sestry, a já ho při svém zatracení budu mít u sebe, když dovolíte.“

„Hm.“ Znovu se opřel do sedadla. „A pomyslela jsi na to, jak to vysvětlíš svému manželovi, až přijde ta chvíle?“

Jeho hlas byl znovu tak klidný, jako když mi předčítal příběh o Lukrécii. Ten eufemismus byl stejně suchý a nevzrušený jako prach na té staré knize. *Až přijde ta chvíle.* Jinak řečeno: *Až tě svlékne a zneužije, jak se mu líbí.*

V ten okamžik jsem k otci pocítila takovou nenávist jako nikdy předtím. Zírala jsem na povolenou kůži na jeho krku a pomyslela si: *Kdybych byla opravdu jako Lukrécie, zabila bych tebe a pak i sebe.*

Ale z pouhého pomýšlení na tu bezbožnost se mi udělalo špatně. Jen se snažil zachránit moji matku. Nepochybně si ve svém zoufalství namluvil, že podvést Laskavého pána bude snazší. A jakmile zjistil, jak moc se mýlil, co mohl dělat než se pokusit zachránit, co šlo?

Ifigenie s radostí nechala svého otce Agamemnona, aby ji obětoval bohům, a tak řeckému loďstvu zajistila příznivý vítr při plavbě do Troji. Můj otec ode mě žádal mou smrt kvůli něčemu mnohem většímu – šanci zachránit Arkádii.

Celý svůj život jsem vídala ty, které démoni dohnali k šílenství. Viděla jsem, jak se jich všichni, ať už slabí či silní, bohatí či chudí, obávali. Kdybych provedla otcův plán – kdybych uvěznila Laskavého pána a osvobodila Arkádii –, démoni by už nikdy nikoho nezabili a ani ne-

přivedli k šílenství. Žádný hlupák by již s Laskavým pánem neuzavřel smlouvu a nikdo nevinný by za ni nemusel zaplatit. Náš lid by žil svobodně pod skutečnou oblohou.

Kdokoli z Resurgandi by za tuhle šanci s radostí položil život. Pokud miluji svůj lid, nebo aspoň svoji rodinu, taky bych taky měla být ráda, že za ně můžu zemřít.

„Povím mu pravdu,“ řekla jsem. „Nedokázala jsem se rozloučit s darem od svojí sestry.“

„Měla bys ho přesvědčit, že sis ho s sebou ani nechtěla vzít. Řekni mu, že jsi to slíbila svému otci.“

Nedokázala jsem odolat pokušení říct: „Sám s vámi jednal. Myslíte si, že je takový blázen, aby věřil tomu, že byste se mě pokusil zachránit?“

Oči se mu rozšířily a ztuhla mu čelist. S jiskřičkou potěšení jsem si uvědomila, že jsem ho nakonec přece jen ranila.

Takhle jsem ten příběh slyšela poprvé. Otec si mě vzal stranou a řekl: „Jako mladý jsem slíbil Resurgandi, že se jedna z mých dcer utká s Laskavým pánem a všechny nás osvobodí. Tou dcerou jsi ty.“

Předpokládám, že to byla z jeho strany laskavost, že mi to řekl takhle – první a poslední laskavost, kterou mi kdy prokázal. Zbytek příběhu jsem se vzápětí dozvěděla od tety Telomache a pak jsem ho slýchala stále dokola – od ní, od něho, od členů Resurgandi, kteří nás přijeli navštívit.

Ten příběh byl všude kolem mě – v pochmurném mlčení tety Telomache, v otcových pečlivě nicneříkajících pohledech, ve způsobu, jakým se dotýkaly jejich ruce, když si mysleli, že se nikdo nedívá. Byl přítomen v sestřině přetékající truhle s hračkami, v portrétech mojí matky v každém pokoji, ve stohu knih, které mi otec daroval o každém z hrdinů, který kdy zemřel pro povinnost. Dýchala jsem ten příběh, plavala jsem v něm a připadala si, že se v něm utopím.

Bylo to takhle:

Kdysi dávno byl Leonidas Triskelion mladý muž, pohledný a chytrý

a statečný. Byl miláčkem své rodiny a nadějí Resurgandi. Zamilovala si ho i jedna mladá žena jménem Thisbe a nakonec se vzali. Ale jak léta plynula, naplnil jejich šťastné manželství zármutek, protože Thisbe nemohla počít dítě. Ať Leonidas přísahal, jak chtěl, že ji miluje, opovrhovala sebou jako bezcennou a nešťastnou manželkou, která bude příčinou toho, že jméno jejího manžela zemře spolu s ním, protože mu nemůže dát syna. Nakonec upadla do takového zoufalství, že se pokusila zabít. Protože pokud jí nedokázala pomoci ani Leonidova hermetická umění, jaká naděje jí ještě zbývala?

Jen jedna.

Takže nakonec Leonidas, který strávil celé roky zkoumáním, jak Laskavého pána porazit, se za ním vydal, aby s ním uzavřel dohodu. A dohodli se následovně: Syn nepřicházel v úvahu. Ale Thisbe do konce roku počne dvě zdravé dcery a jedinou cenou za to bude, že až jedna z nich dosáhne sedmnácti let, musí si vzít Laskavého pána.

„A nemysli si, že mě můžeš podvést,“ řekl Laskavý pán. „Pokud svoje dcery schováš, najdu je, a až se s jednou z nich ožením, tu druhou zabiju. Ale dej mi jednu dceru a ta druhá bude žít svobodně a šťastně až do smrti.“

Jenže i když Laskavý pán vždycky dodrží slovo, pokaždé toho, kdo s ním uzavřel smlouvu, zároveň podvede. Způsobil sice, že Thisbe počala a donosila dvojčata, ale už ji neučinil schopnou je porodit. První dcera se narodila dostatečně rychle, ale ta druhá vyšla ven pokroucená a pokrytá matčinou krví, a přestože přežila, Thisbe nikoli.

Leonidas si nemohl pomoci, aby si nezamiloval Astraiu, dceru, za kterou jeho žena tak draze zaplatila. A stejně tak si nemohl pomoci, aby mnou neopovrhoval, dcerou, která dostala život zadarmo, protože sám za nás nic nezaplatil. A tak Astraia, živoucí obraz své matky, vyrůstala obklopená láskou, zatímco já vyrůstala s vědomím, že mým jediným posláním je být ztělesněním pomsty svého otce.

Kočár se s trhnutím a nárazem zastavil.

Podívala jsem se na otce a on se podíval na mě.

Znovu se mi sevřelo hrdlo a polkla jsem. Byla jsem si jistá, že existuje něco, co bych mohla – měla – říct, kdybych tak na to dokázala dostatečně rychle přijít.

„Jdi s požehnáním bohů a svého otce,“ řekl klidně.

Ta naučená slova bodala ještě víc než jeho mlčení. Když kočí otevřel dveře kočáru, uvědomila jsem si, jak zoufale jsem si vždycky přála, aby dal najevo aspoň jediný náznak neochoty, aspoň jediný náznak, že mu působí bolest mě použít jako zbraň.

Ale proč bych si měla stěžovat? Nezranila jsem právě sestru ještě mnohem víc?

Zářivě jsem se usmála. „Bohové jistě tak laskavému otci požehnají, jak si zaslouží,“ prohlásila jsem a vysoukala se z kočáru, aniž bych se ohlédla. Dvířka se za mnou zabouchla. Kočí v mžiku práskl do koní a kočár se s rachotem dal do pohybu.

Zůstala jsem tiše stát, ramena pokleslá, a zírala jsem na dům svého ženicha.

Neprivězli mě až přímo ke dveřím – nikdo by se tak blízko k domu Laskavého pána neodvážil, jedině kdyby byl natolik šílený, že by s ním chtěl uzavřít smlouvu –, ale ke kamenné věži už to bylo jen kousek po travnatém svahu. Byla to jediná část starého hradu králů Arkádie, která zůstala zachovaná. Kromě ní byl kopec korunován rozpadajícími se hradbami a přízračnými vstupy, které stály o samotě, bez stěn, jež by je obklopovaly.

Kolem mě slabě sténal vítr a čechrál trávu. Do obličeje mě hřála rozptýlená záře slunce a v chladném vzduchu byla cítit hřejivá, zralá vůně pozdního léta. Nasála jsem ji s vědomím, že je to naposledy, co stojím venku.

Buď neuspěju a Laskavý pán mě zabije... nebo uspěju a buď zahynu v sutinách domu, nebo s ním zůstanu navěky uvězněná. V tom případě by pro mě bylo lepší, kdyby mě zabil.

Na okamžik jsem zauvažovala, že uteču. Jinou stezkou bych mohla seaběhnout dolů z kopce, ještě než Laskavý pán zjistí, že jsem pryč, a pak...